



**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 9. Materia consecranda per consecrantis intentionem determinari
debet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

CAPUT IX.

Materia consecranda per consecrantis intentionem determinari debet.

89 **Q**uemadmodum enim in aliis Sacramentis necessaria est determinatio subiecti per intentionem Ministri, quæ velit v. g. hoc determinatè subiectum baptizare, confirmare, absolvere, &c. sic in hoc Sacramento necessaria est materiae determinatio, quæ velit v. g. has determinatè particulas consecrare. Cùm demonstratio *hoc & hoc*, quæ fit per formam, in materiam à Sacerdote designatam cadere debeat: sensus quippe formæ seu verborum consecrationis panis v. g. est hic, *hoc continentium sub his speciebus est corpus meum*. Quis sensus supponit designationem materiæ quæ consecratur.

90 **E**t hinc sequitur 1^o. quòd si Sacerdos, coram se habens sex panes, ex illis consecrare velit quinque, non determinando quos, nullum consecrabit. Nec enim consecrabitur: cùm non velit consecrare sex. Nec quinque: quia defectu designationis, non est cur unum præ aliis consecratum relinquat; & demonstratio per pronomen *hoc & hic* humano moralique modo cadere nequeat super aliquòd, quòd non scitur esse hoc potius quàm illud. Qui enim determinatè non scit quis currat, etsi feat in confuso aliquem currere, humano moralique modo dicere nequit, *hic currit*; led tantum, *aliquis currit*.

91 **S**equitur 2^o. quòd si cum pluribus particulis consecratis unam non consecratam sic misceri contingat, ut Sacerdos designare nequeat, quænam illa sit, eam validè consecrare non possit, quantumcumque in animo dicat, *eam solam consecrare volo, quæ consecrata non est*. Quia eam ad sensum pronominis *hoc* demonstrare nequit. Validè tamen consecraret, etsi gravissimè peccaret, si absolutè omnes consecrare vellet, dicendo: *volo omnes consecrare*. Validè quoque eam consecraret, sub conditione dicendo: *volo omnes consecrare, si non sint consecrata*. Perinde enim foret, ac si super singulas sigillatim diceret: *volo hanc consecrare, si non sit consecrata*. Card. de Lugo disp. 4. sect. 7.

92 **N**on licet tamen sic facere. Quia non licet sub conditione reiterare formam consecrationis super materia, quæ certò scitur consecrata. Hoc autem tunc fieret: cùm Sacerdos supponatur certò scire omnes, præter unam, consecratas esse. Lugo loco citato.

93 **N**ec dicas cum Diana p. 9. tr. 8. resol. 64. esse necessitatem reiterandi, ne proximus fumat non consecratam pro consecrata. Quia huic inconvenienti occurrì potest, vel singulis communicantibus duas ex hostiis illis distribuendo; vel meliùs omnes illas hostias in tabernaculo conservando, ab uno vel pluribus Sacerdotibus, post sumpsum sanguinem in Missa, paulatim consumendas. Post sumpsum (inquam) sanguinem: ne exponat se periculo sanguinem sumendi non jejunos.

94 **S**equitur 3^o. quòd si Sacerdos unam in manibus hostiam habere se putans, habeat duas, consecrat duas, si simpliciter consecrare velit materiam coram se positam. Duas quippe præcè vult consecrare, licet speculativè putet se non consecrare nisi unam. Cùm præcè intentio (quæ in dicto casu est de consecrandis duabus, utpote coram se positis) non destruat per errorem (utpote speculativum duntaxat) quo putat coram se non habere nisi unam.

95 **S**equitur 4^o. regulariter ambas censei consecratas, dum Sacerdos formam profert super duas,

putans se non profert nisi super unam. Quia regulariter & ordinariè censetur velle consecrare totum quòd præ manibus habet, dum sine restrictione formam profert super illud, uti juxta rubricam Missalis profert debet. Sic enim habet: *Quilibet Sacerdos solum semper intentionem habere debet, scilicet consecrandi eas omnes, quas ante se ad consecrandum positas habet*. Ita Doctores communiter contra Majorem, qui putat Sacerdotem, in dicto casu, solum consecrare hostiam quam videt. Quòd verum esset, si animo exprimeret, se eam solam consecrare velle. Sed hoc ordinariè non fit. Cùm Sacerdos quilibet ordinariè præsumatur conformare intentionem suam dictæ rubricæ.

96 **S**equitur 5^o. illas hostias, seu formulas censei consecratas, quas Sacerdos, vel alius (ipso sciente) ad altare detulit consecrandas, & super corporale posuit, tamen consecrationis tempore Sacerdos earum immemor, calicem vel ciborium (in quo continentur) non discooperuerit. Quia dum Sacerdos (vel alius ipso sciente) eas ad altare detulit posuitque super corporale, voluit eas consecrare (idèd namque detulit, vel deferri permisit) nec voluntatem illam oblivio vel distractio destruxit, nihil proinde obstat ne virtualiter permaneat. Ita Doctores passim omnes.

97 **M**ajor est difficultas, si hostia illa allata, & super corporale posita fuerit in calice Sacerdotis. Tunc enim Doctores communiter censent non habendas consecratas, defectu intentionis, quæ non fertur in incognitum.

Censet tamen cum Wiggers, Candido, Palao, Nugno & aliis apud Dianam p. 2. tr. 3. miscell. resol. 19. & p. 9. tr. 8. resol. 60. quòd habendæ sint consecratæ, si Sacerdos habuerit (ut juxta allatam rubricam Missalis habere debet) voluntatem consecrandi omnes hostias coram se ad consecrandum super corporale positas. Tunc enim consecrantis intentio non minùs in omnes illas fertur, quàm in duas, quas præ manibus habet, & in calice secum tulit, putans non habere nisi unam. Nec intentio ipsius magis fertur in incognitum in illo casu, quàm in isto.

98 **P**lus dico: quamvis enim Suarez disp. 43. sect. 6. Candidus, Wiggers, Palao, Lessius, aliique plures censent non consecrari hostias, quas Sacerdoti, in altari existentis, Sacrista detulit, potuitque super altare, sed non super corporale, Sacerdote id advertente, & habente intentionem ponendi eas, ante consecrationem, super corporale, sed postea de illis amplius non cogitante. Etiam istas existimo cum Præposito q. 74. a. 2. dub. 3. Gamacheo ibid. c. 4. Hurrado disp. 2. diffie. 16. Leandro à SS. Sacram. q. 73. consecratis esse. Quia sicut Sacerdos, videns sibi ad consecrandum offerri hostias in calice cooperio, & habens intentionem eas discooperendi, sicut Missalis rubrica præcipit; si tamen id ante Offeritorium & Consecrationem oblitus fuerit, eas nihilominus consecrare censetur, habereque intentionem eas consecrandi. Sic Sacerdos, videns sibi ad consecrandum offerri hostias positas super altare, extra corporale, & habens intentionem eas super corporale ponendi (sicut eadem rubrica præcipit) si id ante Offeritorium & Consecrationem oblitus fuerit, eas nihilominus consecrare censetur, habereque intentionem eas consecrandi. Quemadmodum enim in priori casu (qui communiter admittitur) sic intelligitur pia Sacerdotis intentio: *volo eas cum majori hostia consecrare, priùs tamen discooperiam calicem in quo continentur*: sic in posteriori casu, sic intelligitur pia Sacerdotis intentio: *volo eas cum majori hostia consecrare, priùs tamen collocabo super corporale*. Et sicut in priori casu naturalis oblivio, vel inadvertentia eas discoope-

riendi minimè obstat, ne eas consecrandi intentio virtualiter perseveret: sic naturalis oblitio vel inadvertentia eas super corporale ponendi, in posteriori casu, minimè obstat, ne eas consecrandi intentio virtualiter perseveret.

99 Sciunt igitur Sacerdotes, hostias illas reverenter tractandas esse. Quia ad minus rationabile dubium est, an non sint consecratae. Et usque adeò consecratas Gamachus censet (apud Dianam) ut poter absque nova consecratione fidelibus, citra necessitatem, porrigi possit. Quod tamen, ob communem in contrarium opinionem, in solo casu necessitatis admitto, v.g. in quo Viaticum moribundo hic & nunc foret ministrandum, nec hostia certò consecrata, nec tempus consecrandi supererit. Extra necessitatem verò Sacerdos, de eorum consecratione incertus, vel dubius, fumere eas debet post sanguinem; vel (si nimis multae sint) rogare alium Sacerdotem, ut in suo Sacro, dum sacrificii sui hostiam absolute consecrat, simul intendat eas consecrare, sub conditione quòd non sint consecratae; vel id ipse die sequenti in suo Sacro facere. Cavendo tamen, ne unquam id faciat post sacrificii sui consecrationem, etiam sub conditione. Ne periculo se exponat consecrandi sub una tantum specie. Quod nunquam licet.

100 Sciunt etiam ex Gavanto in rubric. Missal. p. 3. tit. 10. n. 19. sibi non esse prohibitum consecrare hostias, à Sacrifica, post Offertorium, pro communione populi ad altare delatas, mentaliter eas offerendo. Quod etiam Posselinus de offic. Curat. c. 2. n. 2. admittit, etiam si post Præfationem delatae fuerint.

101 Sciunt denique variare Doctorum opiniones; circa vini guttulas, calici adhaerentes intra cuppam, sed à reliquo continuo separatas. Suarez namque disp. 43. Hurtadus, Layman, Reginaldus negant cum reliquo vino consecrari. Quia putant ordinariam Sacerdotis intentionem non esse nisi consecrandi materiam in calice contentam per modum continui. Oppositum censent Bonacina disp. 4. q. 2. puncto 2. Præpositus, Dicastillus, &c. Quia sicut Sacerdos, consecrando calicem hostias plenum, ordinariè intendit consecrare totum panem in eo contentum, etiam particulas à reliquis hostiis separatas (& idem est de particulis hostiarum super corporale positarum) ita similiter, &c.

102 Cùm secunda hæc opinio ideò probabilior appareat, quia magis servare videtur communis doctrinæ consequentiam; optimè faciet Sacerdos, si, ad vitandum omnem scrupulum, similes particulas advertens ante consecrationem, eas abstergat: tamen non abstergere, nullum sit peccatum: modò de cætero intentionem habeat faciendi secundum Christi intentionem, Ecclesiæque praxim. Post consecrationem verò cavebit abstergere. Ne fortè Christi sanguinem abstergat. Eas igitur cum reliquo vino consecrato mixtas sumet, parum sollicitus de periculo frangendi jejunii naturalis, si guttas non consecratas prius fortè fumeret quàm sanguinem. Cùm, in circumstantiis ejusmodi, humano modo, non in rigore metaphyfico sit agendum, reverentiaque guttulis illis probabiliter consecratis debita, magis consideranda sit, quàm sollicitudo illa.

CAPUT X.

Forma, quæ conficitur venerabile Eucharistia Sacramentum, sunt verba Christi dicentis: hoc est corpus meum. Et, hic est calix sanguinis mei, novi & aeterni Testamenti, mysterium fidei, qui pro vobis, & pro multis effundetur in remissionem peccatorum.

103 Scilicet enim Florentinum tradit in instructione Armenorum, sicut & Catechismus Romanus p.

2. c. 4. de Sacram. Euchar. Quia (inquit) sic à sanctis Evangelistis Luca & Mattheo, itaque ab Apostolo docentur. Et quia Sacerdos (ut Florentinum ait) in persona Christi loquens, hoc conficit Sacramentum.

In utraque forma additur enim: hoc est enim: hic est enim. Sed non est de essentia, ut S. Thomas ait q. Co. a. 8. Ly enim sublatum non tollit debitum sensum verborum. Et ideò non impedit perfectionem Sacramenti. Quamvis, peccet, qui prætermittit ex negligentia, vel contemptu. Quia, ut habet q. 78. a. 2. ad 5. hæc conjunctio ENIM apponitur in hac forma, secundum consuetudinem Romane Ecclesie, à B. Petro derivatam, & hoc propter continuationem ad verba præcedentia. Hæc autem præcedere, non est de necessitate Sacramenti, ut tanquam certum & indubitatum Doctores communiter tradunt, contra Scotum, putantem non confici Sacramentum, si præcedentia verba ista prætermittantur: qui præterquam pateretur, &c. Quia putat verba consecrationis sine illis non significare corpus & sanguinem Christi, sed Sacerdotis. Quod alienum est à vero. Cùm ad significandum corpus & sanguinem Christi, sufficienter determinetur per intentionem, quæ Sacerdos intendit ea proferre in persona Christi, non sua; sic ut Christus per os ipsius loquatur, sicut Rex per os Legati sui. Quomodò Deus olim per Angelum frequenter locutus est, ita ut Angelus in persona Dei verè diceret: Ego sum Deus Abraham, &c. uti Litteræ sacrae testantur. Nec necesse fuit, Angelum exterius adhibere verba, quibus exprimeret se loqui in persona Dei; sed ad id satis fuit intentio sic loquendi.

Itaque de necessitate formæ consecrationis panis sola sunt hæc verba: hoc est corpus meum. Ex quo sequitur de necessitate seu essentia formæ consecrationis calicis, sola quoque esse hæc verba: hic est calix sanguinis mei, vel hic est sanguis meus. Ita S. Thomas q. 78. a. 1. ubi quaerit utrum sit hæc forma hujus Sacramenti: hoc est corpus meum, & hic est calix sanguinis mei, nullà factâ mentione sequentium verborum? Et respondet affirmativè: quia hoc Sacramentum perficitur in consecratione materiae, sive importat solam consecrationem materiae, quæ in transubstantiatione consistit, puta cum dicitur: hoc est corpus meum, vel hic est calix sanguinis mei.

Ecce S. Doctor probat responsionem affirmativam, quia illa est forma hujus Sacramenti, quæ importat & significat consecrationem materiae, quæ in transubstantiatione consistit. Atqui sola illa verba, hoc est corpus meum, hic est calix sanguinis mei, vel hic est sanguis meus, significant & important consecrationem & transubstantiationem materiae, panis scilicet & vini. Tam enim verba ista: hoc est calix sanguinis mei, vel hic est sanguis meus, sine verbis sequentibus, novi & aeterni Testamenti, &c. significant consecrationem transubstantiationemque vini in sanguinem Christi, quàm verba illa: hoc est corpus meum, sine istis à Christo additis, quod pro vobis tradetur, significant consecrationem transubstantiationemque panis in corpus Christi. Tam enim vinum in Christi sanguinem transubstantiari virtute priorum verborum, quàm panem in corpus Christi virtute posteriorum, habemus ex Traditione. Si quidem Iulianus Martyr Apol. 2. Apostoli (inquit) ... ita sibi Jesum præcepisse tradiderunt, eum accepto pane, cum gratias egisset, dixisse, hoc facite in memoriam mei, hoc est corpus meum. Dixisse etiam accepto poculo: hic est sanguis meus: ipsique solis dedisse. Ambrosius l. 4. de Sacram. c. 5. verbis illis prolatis, hic est sanguis meus, vinum in sanguinem converti dicit: inde sunt verba Christi... hic est enim sanguis meus. Ante verba